

OORLOGSVERHALEN

Phil Klay

OORLOGSVERHALEN

VERTAALD UIT HET AMERIKAANS DOOR
ELLES TUKKER EN MAARTEN VAN DER WERF

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Oorspronkelijke titel: *Redeployment*

Oorspronkelijk uitgegeven door: The Penguin Press, 2014

© Phil Klay, 2014

© Vertaling uit het Amerikaans: Elles Tukker en Maarten van der Werf

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 1392 6

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 1752 8

INHOUD

- 1 Uitgezonden 9
 - 2 Partieel bevel 24
 - 3 Operationeel verslag 34
 - 4 Lichamen 57
 - 5 OIF 76
 - 6 Geld als wapensysteem 80
 - 7 In Vietnam hadden ze hoeren 119
 - 8 Gebed in de brandende vuuroven 129
 - 9 Psychologische oorlogvoering 170
 - 10 Oorlogsverhalen 214
 - 11 Behalve als het een zuigende borstwond is 237
 - 12 Op tien klikken zuid 270
- Woordenlijst 287

Voor mijn moeder en vader,
van wie drie zonen dienst namen in oorlogstijd

UITGEZONDEN

We schoten op honden. Niet per ongeluk, maar expres. We noemden het ‘Operatie Scooby’. Ik ben een hondemens, dus ik dacht daar veel over na.

De eerste keer ging het instinctief. ‘Jezus’, hoor ik O’Leary zeggen, en ik zie een bruine, magere hond bloed oplikken als water uit een voerbak. Het was niet van een Amerikaan, maar toch – die hond die het oplikte... Dat was de druppel, denk ik. Toen was de jacht geopend.

Op het moment zelf denk je er niet over na. Je denkt na over wie er in dat huis is, wat voor wapens hij heeft en hoe hij jou en je maten gaat afmaken. Het gaat straat voor straat, en met een geweer waarmee je op 550 meter iemand kan raken, schiet je op vijf meter mensen in een betonnen doos kapot.

Denken doe je pas later, als ze je er de tijd voor gunnen. Weet je, het is nogal een overgang, van een oorlogssituatie naar het winkelcentrum van Jacksonville. Toen onze uitzending voorbij was, werden we op TQ geplaatst, een bevoorradingsbasis in de woestijn, om een beetje bij te komen. Ik weet niet wat ze daarmee bedoelden, met ‘bijkomen’. Volgens ons betekende dat vooral heel veel rukken onder de douche. Veel roken en veel kaarten. En toen brachten ze ons naar Koeweit en zetten ons op een chartervlucht naar huis.

Daar zit je dan. Je komt uit een oorlogsgebied waar de kogels je om de oren vliegen en dan zit je opeens in een zachte stoel naar een rondje te kijken waar frisse lucht uit komt. *What the fuck*, denk je dan. Je hebt, net als de anderen, een geweer tussen

je benen, een paar hebben m9-pistolen. Maar onze bajonetten moesten we inleveren omdat je aan boord geen mes bij je mag hebben. We hebben gedoucht, maar we zien er vies en verma-gerd uit, met holle ogen en versleten camo. Daar zit je dan. Je doet je ogen dicht en denkt na.

Er zit geen lijn in je gedachten, dat is het probleem. Je denkt niet, o, ik deed a, toen b, toen c en toen d. Je probeert aan thuis te denken en dan zit je weer in die martelkamer. Je ziet de ledematen in die locker en die gek in die kooi. Hij kakelde als een kip. Zijn hoofd was gekrompen tot de grootte van een kokosnoot. Het duurt even voordat je je herinnert dat Doc zei dat ze kwik in zijn kop hebben gespoten. En dan snap je het nog niet.

Je ziet de dingen die je zag op de momenten dat je bijna doodging. De kapotte televisie en het lijk van die hadji. Eicholtz onder het bloed. De luit over de radio.

Je ziet dat kleine meisje voor je op de foto's die Curtis in een bureaula vond. Op de eerste een mooi Iraaks meisje, misschien een jaar of zeven, acht, op blote voeten en in een mooi wit jurkje alsof ze haar eerste communie doet. Op de volgende met een rode jurk, hoge hakken en zwaar opgemaakt. Derde foto, zelfde jurk, maar met uitgelopen make-up. Ze houdt een pistool tegen haar hoofd.

Ik probeerde aan iets anders te denken, aan mijn vrouw Cheryl. Ze heeft een bleke huid en fijne, donkere haartjes op haar armen. Ze schaamt zich ervoor, maar ze zijn zacht. Delicaat.

Als ik aan Cheryl denk voel ik me schuldig. Ik denk aan *lance corporal* Hernandez, korporaal Smith, en aan Eicholtz. We waren net broers, Eicholtz en ik. Samen hebben we het leven van die marinier gered. Een paar weken later klimt Eicholtz over een muur. Als hij halverwege is, popt uit een raam een hadji tevoorschijn en schiet hem in zijn rug.

Dus daar denk ik aan. Ik zie die gek, het meisje en de muur

waarop Eicholtz stierf. Maar er is nog iets. Ik denk veel, ik bedoel heel veel, aan die stomme honden.

En ik denk aan mijn hond. Vicar. Aan het asiel waar we hem uit hebben gehaald, want Cheryl zei dat we een oude hond moesten nemen omdat niemand oude honden wil. Ik bedenk dat het ons nooit is gelukt hem wat te leren. Ik denk aan de troep die hij uitkotste en die hij sowieso nooit had mogen eten. Ik zie weer hoe hij dan schuldig in elkaar kroop, met z'n staart tussen z'n benen, zijn kop omlaag en hurkend op zijn achterpoten. Ik denk aan zijn vacht, die na twee jaar grijs begon te worden; hij had zoveel witte haartjes op zijn snoet dat het wel een snor leek.

Ik nam ze mee. Vicar en Operatie Scooby, de hele weg naar huis.

Ik weet niet, misschien ben je gewoon voorbereid op het doden van mensen. Je oefent op doelen in de vorm van mensen, dus je bent er klaar voor. Natuurlijk, we hadden ook schietdoelen die voor een hond moesten doorgaan. Doel type Delta. Maar die lijken helemaal niet op een hond.

En het is ook helemaal niet zo makkelijk om een mens te doden. Buiten het trainingskamp doen mariniers alsof ze voor Rambo gaan spelen, maar het is serieus, professioneel. Meestal dan. Eén keer vonden we een opstandeling die reutelend aan het doodgaan was: schuimbekken en schokken, echt klote. Was in de borst en de schaamstreek geraakt met een 7.62 en een minuut later zou hij de pijp uit zijn, maar de *second-in-command* van de compagnie komt aanlopen, pakt zijn КА-ВАР-gevechtsmes en snijdt hem de keel af. 'Het is cool om iemand met een mes te doden,' zegt-ie. De mariniers kijken elkaar aan van, *what the fuck?* Had dat niet verwacht van een *second*. Meer iets voor een PFC.

Daar moest ik ook aan denken in het vliegtuig.

Raar is dat. Zit je daar met je geweer, maar in de wijde om-

trek geen ammo te bekennen. En dan land je in Ierland om bij te tanken. Het is zo mistig dat je geen reet ziet, maar dit is Ierland dus er moet bier zijn. En dan leest die lul van een gezagvoerder, een burger, een of ander berichtje voor waarin staat dat het nog steeds diensttijd is en dat de gebruikelijke orders gelden tot we in de v's zijn. Dus geen alcohol.

Onze co springt op en zegt: 'Dat slaat dus als een lul op een drumstel. Mannen, jullie hebben drie uur. Ik hoor dat ze Guinness hebben.' *Oo-fucking-rah*. Korporaal Weissert bestelt er in een keer vijf en laat ze voor zich neerzetten. Eerst zit hij er alleen maar dolgelukkig naar te kijken. 'Kijk hem nou zitten,' zegt O'Leary, 'met een grijns als een homo in een piemelboom.' Een drilsergeantenuitspraak waar Curtis dol op is. Dus Curtis lacht en zegt: 'Wat een kutboom is dat toch,' en we beginnen te zuipen, blij dat we onze waakzaamheid kunnen laten varen en ons kunnen bezatten.

We waren in no time kacheltjelaam. De meesten van ons waren minstens tien kilo afgevallen en hadden zeven maanden geen druppel gedronken. MacManigan, gedecoreerd PFC, struinde door de bar met zijn kloten uit zijn broek en zei tegen zijn collega-mariniers: 'Niet zo naar mijn ballen kijken, homo's!' Lance corporal Slaughter was nog geen halfuur binnen toen hij al in de plee stond te kotsen, waarbij de nuchtere mormoon korporaal Craig hem hielp, terwijl lance corporal Greeley, de dronken mormoon, in de plee ernaast meekotste. Zelfs de sergeant-majors waren ladderzat.

Het was geweldig. Toen we weer in het vliegtuig zaten gingen we meteen out. We werden wakker in Amerika.

Behalve dat er helemaal niemand was toen we landden op Cherry Point. Het was aardedonker en koud en de helft had zijn eerste kater in maanden. We voelden ons klote, maar ook heel oké. We kwamen het vliegtuig uit en daar was een grote, lege

landingsbaan met een stuk of zes man van transport en een stel zeven-tonstrucks. Geen familie.

De sergeants zeiden dat ze op Lejeune op ons wachtten. Hoe sneller we inlaadden, hoe sneller we ze zouden zien.

Begrepen. We vormden ploegen en gooiden onze rugzakken en plunjebalen in de zeventonnars. Zwaar werk dat het bloed deed stromen in de kou. Zweetten we ook wat alcohol uit.

Toen lieten ze een paar bussen komen. We stapten in, de M-16's staken naar alle kanten uit, wapenveiligheid compleet naar z'n mallemoer, maar dat maakte niks uit.

Van Cherry Point naar Lejeune is een uur. Het eerste stuk gaat door het bos. Je ziet niet veel in het donker. Ook niet als je de 24 op rijdt, trouwens. De winkels zijn nog niet open. Bij de tankstations en kroegen zijn de neonlichten uit. Als ik naar buiten keek, wist ik ongeveer waar ik was, maar het voelde niet als thuis. Komt straks wel, dacht ik, als ik mijn vrouw kon kussen en mijn hond begroeten.

We kwamen Lejeune binnen via de zijpoort, ongeveer tien minuten van waar ons bataljon zat. En een kwartier zoals deze eikel rijdt, zei ik tegen mezelf. Toen we bij McHugh kwamen, werd iedereen een beetje opgewonden. En toen draaide de chauffeur A-Street op. Ons bataljon zit aan A. Ik zag de kazerne. Daar is het, dacht ik. Toen stopten we, vierhonderd meter ervoor. Recht voor het arsenaal. Ik had zo een sprintje kunnen trekken naar waar de familie stond. Ik kon de plek achter een van de kazernes zien waar ze lampen hadden neergezet. Overall stonden auto's geparkeerd. Ik hoorde de menigte al. Onze gezinnen. Maar we gingen allemaal in de rij staan en dachten aan degenen die zo dichtbij waren. Ik dacht aan Cheryl en Vicar. En we wachtten.

Toen ik mijn geweer bij het loket had ingeleverd, wist ik niet wat me overkwam. Het was de eerst keer in maanden dat ik ervan gescheiden was. Ik wist niet waar ik mijn handen moest la-

ten. Ik stopte ze eerst in mijn zakken, haalde ze er weer uit en deed ze over elkaar, en liet ze vervolgens slap langs mijn lichaam hangen.

Toen we onze wapens hadden ingeleverd, zette de hoofdsergeant ons in een echte paradeformatie. Er wapperde zelfs een vlaggetje voor ons uit toen we A-Street uit marcheerden. Toen we bij de kazerne kwamen begonnen mensen te juichen. Ik zag ze pas toen we de hoek om waren, maar daar stonden ze: een grote muur van mensen onder felle buitenlampen die recht op ons waren gericht, zodat het in de menigte moeilijk was uit te maken wie wie was. Aan de zijkant stonden picknicktafels, en een marinier in groene camo stond hotdogs te braden. Er was ook een springkasteel. Een fucking springkasteel.

We marcheerden voorbij. Een paar mariniers in groene camo hielden de menigte in bedwang, en we marcheerden verder tot we recht tegenover de mensen stonden. Toen liet de sergeant ons halt houden.

Ik zag wat tv-camera's. Er hingen heel veel Amerikaanse vlaggen. De hele clan MacManigan stond vooraan, precies in het midden, met een spandoek met erop: OO-RAH PFC BRADLEY MACMANIGAN. WE ZIJN ZO TROTS OP JE!

Ik keek een paar keer langs de rij mensen. Ik had Cheryl aan de telefoon gehad in Koeweit – niet zo lang, alleen 'Ik ben oké,' en 'Ja, binnen achtenveertig uur, vraag maar aan de medewerker thuisfrontzorg, hij weet wanneer je er moet zijn.' Ze zei dat ze er zou zijn, maar het was raar, zo over de telefoon. Ik had haar stem al een tijdje niet gehoord.

Toen zag ik Eicholtz' pa. Hij hield ook een bord omhoog: WELKOM THUIS, HELDEN VAN BRAVO COMPANY. Ik keek hem recht aan en herinnerde me hem van toen we weggingen. 'Dat is Eicholtz' pa.' En toen lieten ze ons gaan. En ook de menigte.

Ik stond stil, maar de mariniers om me heen, Curtis en O’Leary en MacManigan en Craig en Weissert, renden op de menigte af. En de menigte kwam naar voren. Eicholtz’ pa kwam naar voren.

Hij schudde de hand van iedere marinier die hij tegenkwam. Ik geloof niet dat veel van de jongens hem herkenden, en ik wist dat ik iets moest zeggen, maar dat deed ik niet. Ik ontweek hem. Ik keek rond, op zoek naar mijn vrouw. Ik zag mijn naam op een bord: SGT PRICE, stond erop. Maar de rest was verborgen achter de menigte en ik kon niet zien wie het vasthield. Toen ik naar voren liep, weg van Eicholtz’ pa die Curtis omhelsde, zag ik de rest van het bord. SGT PRICE, NU JE THUIS BENT KAN JE WAT KLUSJES DOEN. HIER IS HET LIJSTJE: 1) MIJ 2) HERHAAL 1.

En daar, met het bord, stond Cheryl.

Ze droeg een korte camouflagebroek en een tanktopje, ook al was het koud. Ze moet het voor mij hebben aangetrokken. Ze was magerder dan in mijn herinnering. Ook zwaarder opge maakt. Ik was moe en zenuwachtig en ze was een beetje anders. Maar zij was het.

Overall om ons heen stonden gezinnen met een brede lach op hun gezicht en uitgeputte mariniers. Ik liep naar haar toe en toen ze me zag, lichtte haar gezicht op. Het was lang geleden dat een vrouw zo naar me had gelachen. Ik liep naar haar toe en kustte haar. Ik dacht dat dat was wat ik hoorde te doen. Maar het was te lang geleden, we waren te nerveus en het voelde alleen maar als lippen die op elkaar werden gedrukt. Of zoiets. Ze trok haar hoofd naar achter, keek me aan, legde haar handen op mijn schouders en begon te huilen. Ze bracht haar handen naar haar gezicht, wreef de tranen uit haar ogen, sloeg toen haar armen om me heen en drukte me tegen zich aan.

Haar lichaam was zacht en paste precies tegen het mijne. De hele uitzending had ik op de grond geslapen of op een canvas veldbed. Ik had mijn scherfwerend vest gedragen en een geweer

om mijn schouders gehad. Iets zoals zij had ik zeven maanden niet gevoeld. Het was alsof ik vergeten was hoe ze aanvoelde, alsof ik dat nooit echt had geweten, alsof alles weer kleur kreeg. Toen liet ze me los. Ik nam haar bij de hand, we pakten mijn spullen en smeerden hem.

Ze vroeg me of ik wilde rijden en o ja, dat wilde ik, en ik klom achter het stuur. Lang geleden dat ik daar had gezeten. Ik zette de auto in zijn achterruit, reed het parkeervak uit en zette koers naar huis. Ik had het liefst ergens op een donker plekje willen parkeren en met haar op de achterbank willen gaan liggen zoals op de middelbare school. Maar ik reed de parkeerplaats af en McHugh-Street in. Zelf door McHugh rijden voelde anders dan in de bus. Iets van: dit is echt Lejeune. Zo ging ik altijd naar mijn werk. En het was zo donker. En zo stil.

‘Hoe gaat het?’ vroeg Cheryl. Wat betekende: hoe was het? Ben je nu gek?

‘Goed, oké,’ antwoordde ik.

En toen was het weer stil. We reden Holcomb af. Ik was blij dat ik reed. Had ik iets om me op te concentreren. Deze weg af, de bocht om, de volgende. Stap voor stap. Je komt overal overheen, stap voor stap.

‘Ik ben zo blij dat je thuis bent,’ zei ze.

‘Ik hou zoveel van je,’ zei ze.

‘Ik ben trots op je,’ zei ze.

‘Ik hou ook van jou,’ zei ik.

Toen we thuiskwamen deed ze de deur voor me open. Ik wist niet eens waar ik mijn huissleutels had. Vicar stond niet bij de deur om me te begroeten. Ik liep naar binnen en keek rond. Daar lag hij, op de bank. Toen hij me zag stond hij langzaam op.

Zijn vacht was grijzer geworden en er zaten rare vetklompen aan zijn poten, van die kleine tumoren die labradors krijgen en waar Vicar er nu heel veel van had. Hij kwispelde. Hij stapte heel

voorzichtig van de bank, alsof hij pijn had. ‘Hij kent je nog,’ zei Cheryl.

‘Waarom is hij zo mager?’ vroeg ik, en ik boog me en krabde hem achter zijn oren.

‘De dierenarts zei dat we op zijn gewicht moesten letten. En hij houdt niet veel meer binnen.’

Cheryl trok aan mijn arm. Trok me bij Vicar weg. En ik liet het gebeuren.

‘Vind je het niet fijn om thuis te zijn?’ vroeg ze.

Haar stem trilde een beetje, alsof ze niet zeker was van het antwoord. ‘Ja, ja, natuurlijk.’ Ze zoende me. Ik greep haar, tilde haar op en droeg haar naar de slaapkamer. Ik grijnsde breed, maar dat hielp niet echt. Ze leek een beetje bang voor me. Ik denk dat alle vrouwen op dat moment een beetje bang waren.

Dat was mijn thuiskomst. Het was oké, denk ik. Terugkomen voelt als je eerste ademtocht nadat je bijna bent verzopen. Zelfs als het pijn doet voelt het goed.

Ik mag niet klagen. Cheryl ging er goed mee om. De vrouw van lance corporal Curtis zag ik terug in Jacksonville. Ze had zijn hele gage al opgemaakt voordat hij terugkwam en was vijf maanden zwanger, en voor een marinier die na zeven maanden terugkomt, is dat niet zwanger genoeg.

Korporaal Weisserts vrouw was er niet eens toen we terugkwamen. Hij lachte, zei dat ze zich vast had vergist in de tijd en O’Leary gaf hem een lift naar huis. Komen ze daar aan, is het leeg. Niet alleen mensen-leeg, maar alles-leeg: geen meubels, niks aan de muur, helemaal leeg. Weissert kijkt ernaar, schudt zijn hoofd en begint te lachen. Ze lopen naar buiten, kopen whisky en worden dronken, daar in dat lege huis.

Weissert dronk zichzelf in slaap en toen hij wakker werd, zat MacManigan naast hem op de grond. En MacManigan zorgde dat hij gewassen en wel op tijd op de basis was voor de lessen

waar ze je leren jezelf niet van kant te maken en je vrouw niet te slaan. 'Ik kán mijn vrouw helemaal niet slaan,' zei Weissert, 'want ik heb geen idee waar ze is.'

Dat weekend kregen we vier dagen verlof, en die vrijdag had ik Weissert-dienst. Hij zat midden in een dronkenschap die drie dagen duurde, een kermis van whisky en lapdances. We waren niet voor vieren thuis, en toen ik hem bij Slaughters kamer in de kazerne had afgezet en thuiskwam, werd Cheryl wakker. Ze zei geen woord. Ik dacht dat ze wel kwaad zou zijn en dat leek ook zo, maar toen ik in bed kwam liggen rolde ze naar me toe en gaf me een knuffel, al stonk ik naar drank.

Slaughter droeg Weissert over aan Addis, Addis aan Greeley en zo ging het verder. Het hele weekend was er iemand bij hem tot we zeker wisten dat het beter met hem ging.

Als ik niet bij Weissert en de rest van de groep was, zat ik met Vicar op de bank en keek de honkbalwedstrijden die Cheryl voor me had opgenomen. Soms spraken Cheryl en ik over haar zeven maanden, over de vrouwen die waren achtergebleven, haar familie, haar werk en haar baas. Soms vroeg ze iets. Soms gaf ik antwoord. En hoe blij ik ook was dat ik terug was in de States en hoezeer ik er de laatste zeven maanden ook van had gebaald, zeven maanden die ik alleen had volgehouden dankzij de mariniers met wie ik had gediend en de gedachte aan thuis, wilde ik op een gegeven moment terug. Want dit was klote.

De volgende week was halve dagen werken en allerlei gezeik. Medische onderzoeken om achter verwondingen te komen die jongens hadden verborgen of verbeterd. Tandartsafspraken. Papassen. En elke avond zaten Vicar en ik op de bank tv te kijken en te wachten tot Cheryl terugkwam van haar werk bij Texas Roadhouse.

Vicar sliep met zijn kop op mijn schoot, maar werd elke keer wakker als ik bewoog om hem een stukje salami te voeren. De

dierenarts had tegen Cheryl gezegd dat dat slecht voor hem was, maar hij verdiende wat lekkers. De helft van de keren dat ik hem aaide, stootte ik tegen een van zijn tumoren en dat moest pijn doen. Het leek eigenlijk alsof alles hem pijn deed. Kwispelen. Eten. Lopen. Zitten. En als hij kotste, wat hij om de andere dag deed, schokte hij alsof hij stikte en kokhalsde hij twintig seconden voor er wat uitkwam. Het tapijt schoonmaken vond ik niet erg. Maar dat geluid vond ik verschrikkelijk.

En als Cheryl dan thuiskwam, keek ze ons aan, schudde haar hoofd en zei: ‘Wat een stelletje stakkers.’

Ik wilde Vicar om me heen, maar ik kon nauwelijks meer naar hem kijken. Dat was denk ik waarom ik me door Cheryl liet meeslepen. We namen mijn gage en gingen eens flink geld uitgeven. Zo bestrijdt Amerika het terrorisme.

Je zou het eens mee moeten maken. Je vrouw neemt je mee uit winkelen in Wilmington. De laatste keer dat je in een winkelstraat bent geweest, liep de marinier voorop aan de zijkant van de weg als verkenners en om de daken aan de overkant in de gaten te houden. De marinier achter hem bekijkt de ramen op de bovenste verdieping, de marinier daarachter de ramen iets lager en zo verder tot je groep de hele straat onder dekking heeft, en de achterste marinier kijkt achter jullie. In het begin ben je doodsbang. Maar je doet precies wat je geleerd hebt en het werkt.

In Wilmington heb je geen peloton, heb je geen maat, heb je zelfs geen wapen. Je checkt tien keer en je ziet nog steeds niks. Je bent veilig, dus je mag op code wit staan, maar dat doe je niet.

In plaats daarvan beland je in een American Eagle Outfitters. Je vrouw geeft je wat kleren om te passen en je loopt een heel klein kleedhokje in. Je doet de deur dicht, en je wil hem niet meer opendoen.

Buiten zie je mensen langs de etalage lopen alsof er niets aan de hand is. Mensen die geen idee hebben waar Falluja ligt, waar

drie leden van je peloton zijn gesneuveld. Mensen die al hun hele leven op code wit staan.

Ze komen zelfs nooit in de buurt van oranje. Dat kan ook niet, tot je in je eerste vuurgevecht terechtkomt of er een IED afgaat die je hebt gemist, en je beseft dat ieders leven, dat van echt iedereen, ervan afhangt dat jij het niet verkloot. En jouw leven hangt van hen af.

Sommige jongens gaan meteen naar rood. Daar blijven ze een tijdje en dan storten ze in, dieper dan wit en dieper dan ‘Het kan me niet schelen of ik doodga.’ De meesten zitten de hele tijd op oranje.

Oranje is dit: je hoort en ziet niet meer zoals eerst. De chemie in je hersens verandert. Je neemt elk detail van je omgeving in je op, alles. Ik zag van twintig meter een stuiver liggen op straat. Ik had een antenne die de hele straat bestreek. Ik kan me zelfs nauwelijks meer herinneren hoe dat voelde. Ik denk dat je gewoon te veel informatie te verwerken krijgt, zodat je alles weer vergeet om ruimte te maken om alles in je op te nemen zodat je het volgende moment je vege lijf kunt redden. En dat moment vergeet je weer om je te kunnen richten op het volgende. En het volgende. En het volgende. En dat zeven maanden lang.

Dus dat is oranje. En dan ga je winkelen in Wilmington, zonder wapen, en jij denkt dat je dan zomaar terug kan naar wit? Tering, dat gaat nog wel effe duren.

Uiteindelijk was ik zo opgefokt als het maar kon. Van Cheryl mocht ik niet eens rijden. Ik zou 160 rijden. En toen we terugkwamen zagen we dat Vicar weer had gekotst, vlak bij de deur. Ik keek waar hij was en daar lag hij, op de bank. Met trillende poten probeerde hij op te staan. ‘Godverdomme, Cheryl, het wordt nu toch echt hoog tijd,’ zei ik.

‘Denk je dat ik dat niet weet,’ antwoordde ze.

Ik keek naar Vicar.